

HENRIK TAMM

Ninja Timony

OCH SAGORNAS DAL

**BONNIER
CARLSEN**

Kapitel 1

RUMMET SOM KATTEN Timmy stod i var kyffigt och mörkt och luktade surt av alla uråldriga prylar. Allting här inne var gammalt. Skåpen längs väggarna var belamrade med böcker, benbitar, urnor av sten och en massa andra antikviteter. Men det var just på grund av allt gammalt som Timmy var här. Han stod på tå i spänd förväntan. Nu skulle det bli slut på lögnerna. Hela kroppen pirrade.

Bävern mitt emot honom satt och hukade sig över ett högt skrivbord. Hennes grånade ögonbryn drogs ihop när hon kisade genom en lupp på kartan som Timmy nyss hade gett henne. Hon var Elyzandriums främsta expert på gamla saker. Så fort hon bekräftat att kartan hon studerade var äkta skulle Timmy ha beviset han behövde.

Ett par dagar tidigare hade Timmy och hans vänner fått en chock. Plötsligt hade det suttit affischer överallt i deras kvarter.

”Vadå förfall?” hade Timmy sagt till sin bästa vän, minken Simon.

”Vadå brottslighet?” hade Simon svarat.

”Det här stämmer ju inte”, hade Timmy sagt och titat sig omkring.

Deras kvarter var i finfint skick, med nylagda tak, prydliga fasader och rena gator. Och brottsligheten hade de själva satt stopp för. Vännerna var ju ninjor och riktigt duktiga både på att bekämpa brott och lösa mysterier. Det som stod på affischen var struntprat alltihop.

Efter lite detektivarbete hade Timmy lyckats luska

fram varför man egentligen ville riva kvarteret. Vesslan Viola Ve, Elyzandriums nyvalda chefsbyråkrat, ville bygga en parkeringsplats för luftballonger just här. Det fanns tydligen mycket pengar att tjäna på en sådan parkering, och pengar var något som chefsbyråkraten var mycket förtjust i. Men för att folk inte skulle bli arga så ljög man och påstod att kvarteret var förfallet, fullt av brottslighet och måste rivas.

Timmy hade sina egna skäl till att vara upprörd. Det här var Elyzandriums allra äldsta kvarter. Hans morfars farfars mormors morfars farmors mormors lilla skjul stod ännu kvar i en av de gamla gränderna här. Det hade byggts när staden inte var mer än några grusvägar med små hus inklämda bland skogsdungarna. Dessutom låg Alfreds leksaksaffär – ninjagängets högkvarter – här. Men det som bekymrade Timmy allra mest var vad som skulle hända med alla de djur och människor som bodde här. Alla små butiker där folk handlade mat, kappor, te, husprylar, reservdelar, hattar, skor och böcker – allt skulle förstöras. Och var skulle folk bo om deras hem revs? För att inte tala om alla de skolor och förskolor som fanns i kvarteret. Vad skulle hända med alla de barn som gick där? Nej, det här fick bara inte hända.

Men nu hade Timmy fått tag på beviset som skulle sätta stopp för chefsbyråkratens lögner. I en mörk gränd hade han träffat på en stilig labrador som sålt

honom den första karta av Elyzandrium som någonsin ritats. På den var hans kvarter markerat med ordet ”kulturskatt”. Det var ett klurigt ord, men Timmy visste att det var vad man kallade platser som absolut inte fick rivas. Det var den kartan som den gamla bävern nu studerade.

Tyvänn savnade kartan en särskild stämpel som bevisade att den var äkta. En bagatell, hade labradoren sagt och kastat en blick över axeln. Men bävern hade den rätta stämpeln, och så fort hon såg att kartan var äkta skulle hon stämpla den till Timmy. Han kände sig upprymd. Med den stämplade kartan skulle det bli tvärstopp för chefsbyråkratens osanningar. Ingen skulle gå med på att riva kvarteret efter det här. Han kunde knappt hålla inne känslorna som ilade runt i magen. Hans blick var fäst på bävern. Varför tog det så lång tid?

Munnen var alldeles torr och Timmy svalde omständligt. Efter en lång stund tittade bävern upp och såg rakt in i Timmys gula ögon. Svaret kom som en lång suck.

”Det här är en förfalskning”, sa hon och la ifrån sig kartan.

”Men försäljaren lovade ...”

Bävern höll upp tassan.

”Ledsen, katten. Verkligen. Den här kartan är helt nygjord.”

Timmy blundade och lät huvudet sjunka mot bröstet.

Öronen slokade. Något varmt brände till i magen – besvikelse. Han hade blivit lurad. Ljugen för. Igen. För bara ett par dagar sedan hade ett gäng kajor lurat i honom att de blivit bestulna på sitt silver och skickat Timmy för att hämta tillbaka det. Sanningen visade sig vara den motsatta – det var kajorna som var de egentliga tjuvarna, och nu hade Timmy hjälpt dem. Sedan kom affischerna med chefsbyråkratens lögner. Och så nu detta. Men den här gången gällde lögnen något som inte bara påverkade honom, utan hela staden.

Vad skulle nu hända med alla i kvarteret? Timmy var ninja, han var en mästare på att bekämpa brott med alla möjliga magiska vapen till sin hjälp. Men mot lögner hjälpte tydligen ingenting.

Bävern sniffade på pappret.

”Pappret har dopats i te. För att det ska se gammalt ut. Kamomill och nässla, om jag inte misstar mig. Gott på eftermiddagen, tycker jag.”

”Te?”

Bävern nickade.

Hon skrapade lite på pappret och slickade på sin klo.

”Och de har använt helt vanligt elyzandriskt bläck. Går att köpa i affären runt hörnet.”

Timmys inre kändes tungt som bly. Han muttrade ett tack och vände sig mot dörren.

”Vill du inte ha din ...?” sa bävern och viftade med kartan efter honom.

Men Timmy var redan ute på gatan. Han började gå hemåt med blicken i marken. Kvällsmörkret hade lagt sig och ett stilla duggregn gjorde ljusen från gatlampor och skyltar suddiga. Fordon av alla de slag slamrade förbi, men alla ljud lät så avlägsna, som om de kom från en dröm. Han bet sig i läppen, drog häftigt efter andan och försökte slå bort alla ilska tankar, men det gick inte.

Gång på gång tänkte han på hur dum han hade varit. Så godtrogen. Han hade köpt kartan dyrt av den där labradoren, som bestämt hade sagt att den var äkta.

”Är du helt säker?” hade Timmy frågat. ”Är det verkligen den första kartan över Elyzandrium? Tänk att kvarteret här ansågs vara en kulturskatt redan då! Det här betyder jättemycket för mig.”

”Ja, ja, absolut, lilla katten”, hade labradoren leende svarat. ”Jag tror till och med att din familjs gamla hus, eller jag menar skjul, finns med här någonstans. Du kan lita på mig. Etthundratio procent. Jag *lovar*.”

”Du lovar och svär?”

”På allt som är heligt. Detta är en klenod!” hade

hunden svarat och återigen kastat en snabb blick över axeln. Timmy hade tolkat det som att labradoren var orolig för att någon skulle stjäla den dyrbara kartan.

Den flackande blicken, den mörka gränden de stod i, priset – inget hade fått Timmy att ana att han skulle bli lurad. Allt han kunnat tänka på var att han nu hade en chans att rädda sitt kvarter. Enligt labradoren var kartan över niohundra år gammal! Timmy hade fantasierat om hur han skulle traska raka vägen till domstolen med sitt bevis. Efter att han hade fått den där stämpeln, förstås.

Men nu hade den fantasin krossats. Labradoren hade ljugit honom rakt i ansiktet och Timmy hade blivit grundlurad. Han var så ledsen. Med hängande axlar och missnöjt pendlande svans lunkade han mot lek-saksaffären.

Kapitel 2

EN HALVTIMME SENARE satt Timmy uppkru-
pen i en gammal soffa med en kopp varm chok-
lad. Han gillade egentligen te bättre, men det
bävern nyss sagt sved fortfarande i själen. Det skulle
nog dröja länge innan han kunde dricka te igen utan
att det smakade bittert.

Regnet utanför hade ökat i styrka
och gjorde fönstren strimmiga
av vattendroppar. Mitt emot
honom satt Alfred, den gamle
leksaker-
makaren som en gång
i tiden räddat honom från
stadens vakter. Han strök sitt
långa, smala skägg och såg
allvarsamt på Timmy över de
runda glasögonen.

Alfred hade lyssnat på hans
berättelse. Nu var allt tyst, förut-
om en pipig snarkning som hördes

från en bokhylla. Där, mellan två boktravar, låg musen Immanuel och sov på en bädd av bomull. Immanuel var (enligt vad många sa) lika gammal som tiden själv och behövde tydligen mycket sömn nuförtiden.

”Ja du”, sa Alfred slutligen, med låg röst för att inte väcka Immanuel. ”Du blev verkligen lurad i kväll.”

”Vad ska vi göra? Hur ska vi stoppa rivningen?”

”Jag vet inte”, sa Alfred och stirrade runt i rummet. Till och med han, som alltid tog allting med ro, verkade orolig.

”Chefsbyråkraten ljög”, sa Timmy. ”Labradoren ljög. Till och med de där kajorna ljög.”

”Lögner och osanningar har funnits i alla tider”, sa Alfred. ”Ibland är lögnerna så stora att de är svåra att upptäcka. Eller så gamla att man glömt bort att de inte är sanna. På sätt och vis kan lögner vara som gamla sagor som trängt sig så djupt in i folks hjärtan att alla tror på dem.”

”Men det måste finnas ett sätt att få folk att tala sanning!” sa Timmy.

Alfred svarade inte på en gång, men det var som om en gnista plötsligt tändes i honom.

”Jag har hört talas om en blomma”, sa han till sist. ”Albus Verum heter den. Dess elixir ska ha egenskaper som tvingar folk att tala sanning. Om man hanterar den på rätt sätt.”

”Med magi?”

”Just det.”

Timmy kände en strimma hopp vakna.

”Var finns den?”

Alfred skrattade till.

”Timmy, det är bara en legend. Kanske rent påhitt, det också.”

”Jaså ...” Timmy vände bort blicken.

Alfred såg ömt på sin vän.

”Men legender brukar ju börja i någon form av sanning, eller hur? Enligt den här legenden växer Albus Verum bara på en enda plats i hela världen”, sa han. ”Högt upp i Svarta bergen. Ovan molnen, mellan en enorm tall och en kristallklar lagun.”

Timmy tittade på Alfred igen. Det lät som rena påhittet, det var han tvungen att medge.

”Vilken tall? Och vilken lagun?” mumlade han.

”Det ska tydligen bara finnas en sådan plats i Svarta bergen”, svarade Alfred.

Timmy suckade. Förtvivlan stack som små vassa knivar i bröstet på honom när han tänkte på alla som snart skulle förlora sina hem, och det fanns ingenting han kunde göra åt det. Men tänk om legenden om Albus Verum var sann? Tänk om han lyckades få chefsbyråkraten att dricka av elixiret? Då skulle hon inte längre kunna ljuga om deras kvarter.

”Vad sitter ni och ljuger om?” klingade en glad röst från dörren.

Det var Flores, kattflickan som kunde bygga nästan vilket fordon som helst. Bakom henne kom lemuren Isis, som de en gång i tiden lärt känna under ett äventyr i Sansoria. Hon skakade regnet ur sin tjocka svans.

Båda två var klädda i svarta ninjadräcker. För att hålla Elyzandrium säkert om nätterna turades alla i gänget om att hålla koll på gator och gränder, iklädda svarta dräcker för att inte synas. På huvudet bar de svarta

pannband, precis som riktiga ninjor. Flores och Isis var tydligen färdiga med sin spaningstur på taken i stadens södra del. Råven Molly och Simon var fortfarande ute, likaså grisbröderna Jasper och Kasper. Trots att deras kvarter snart skulle rivas så ville vännerna fortsätta att hålla det säkert.

”Vi fick tag på en riktig typ i kväll”, fortsatte Flores. ”Han sålde förfalskningar av kartor och annat till lättlurade turister. Nu sitter han i finkan där han hör hemma. I alla fall i några dagar. Hoppas han lär sig en läxa.”

”Jaså, oj då ...”, sa Timmy svävande. ”Det var väl inte en labrador?”

Flores rynkade på ögonbrynen.

”Jo, hur visste du det?”

Timmy kände hur han rodnade under pälsen. Han var ju ingen turist. Och inte var han väl lättlurad? Jo, det var han nog.

”Äsch ... det var bara en gissning”, fick han ur sig med ett stelt leende.

Det kändes som om Flores blick borrade sig rakt igenom honom. Hon skulle just säga något, när en bok for i golvet med en smäll. Allas blickar vändes mot musen Immanuel, som iklädd en guldfärgad sidenrock yrvaket glodde på dem från sin bokhylla.

”Alltså, är det ingen här som har hört talas om behovet av sexton timmars sömn?” sa han.

Det blev tyst i rummet, för det var det ingen som hade.

”Nähä nä”, fortsatte Immanuel. ”Gammal är man, liten är man, men trots det är det ingen som respekterar en. Nåväl, nu när jag ändå är vaken så får ni berätta vad det är ni babblar så högljutt om.”

Timmys huvud var fortfarande fullt av tankar på lagunen ovan molnen och blommorna där. Han kunde inte släppa det Alfred nyss berättat. Albus Verum ... Namnet lät verkligen som något från en saga. Men tänk om ... tänk om det verkligen var så att blomman kunde få chefsbyråkraten att tala sanning? I så fall kunde deras kvarter räddas. Om han lyckades hitta den, vill säga. Timmy såg på sina vänner.

”Jag tror”, sa han, ”att det finns ett sätt att sätta stopp för chefsbyråkraten och hennes lögner. Ninja-gänget har ett nytt uppdrag.”

Immanuel bara blinkade. Alfred lutade sig tillbaka i sin stol och log undrande. Isis tog nyfiket ett steg fram, och Flores såg på honom med stora ögon. Det här var lika viktigt för dem alla.

”Jaså”, sa hon. ”Berätta.”

Kapitel 3

”**A**TT LJUGA”, SA schakalen, ”är det bästa som finns.” Han brukade säga så till sig själv då och då för att döva den där lite tomma känslan inombords och det fick honom alltid att reagera likadant. Han vek sig dubbel av skratt, skrattade tills han väste och nästan tappade andan. Mungiporna spändes, tungan vred sig och till sist gjorde det ont. Det var något som påminde honom om hans plan när det började kännas tomt. Och planen var det enda han hade kvar. Tårarna som trängde fram tryckte han undan.

Hans enda mål med att komma hit hade varit att hjälpa djuren här att finna sanningen. Men han hade mötts av falskhet. Och sedan, när sanningen visade sig, av hån och elakhet. Nåväl. Nu fick de leva med lögner istället.

Schakalen var liten och kutryggig. Där hans högra öga en gång hade varit fanns nu bara ett mörkt hål. Örat ovanför var bara en liten tofs. Ett ärr gick som en rosa blixtnärmellan. Nä, vacker var han inte. Det var

länge sedan han vågat se sig själv i en spegel.

Han huttrade lite. Det var kallt här uppe ovan molnen, speciellt nu om natten. Månen lyste vit. Klippkanten han stod på kändes som is mot hans bara tassar. Men på något sätt tyckte han om det. Det var nog så att han inte förtjänade bättre än så här.

Snart skulle han återvända till sitt varma växthus, men kvällspromenaderna genom den vindlande trädgården långt här uppe betydde något för honom. Allting växte fint, trots nattkylan. Att odla var ändå någonting han var bra på. Han drog halsduken tätare omkring sig, tryckte in nosen i tyget och släppte ut ett långt andetag. Det värmdde lite grann.

Suset från vattenfallet steg upp mot honom. Han vinklade sina öron mot ljudet. Genom bruset hördes andra ljud. Ett avläggset skrällande färdades upp med vinden, och svaga rop hördes emellanåt. Oj, vad de höll på. Slogs och krigade. Vrålade tills de blev röda i ansiktet. Över vad? Han var nära att börja skratta igen men lyckades samla sig till ett fruset leende istället. Han visste att djuren där nere, alla ekorrar och uttrar, bråkade på grund av påhittade historier. Rena rama sagor som egentligen inte betydde någonting. De bråkade på grund av lögner. Lögner som han hittat på.

Det var morgon. Timmy stod ensam på luftskeppets däck. Mjölkvita moln bolmade runt seglen och ballongerna när skeppet sakta steg. Det krängde från sida till sida och virrvarret av rep omkring honom slog och gnisslade. Små regndroppar kom farande och fastnade i hans päls. Han huttrade, tog ett hårdare tag i relingen och tittade uppåt. Det kändes som att vara instängd i en dröm.

De hade flugit i fyra dagar, Flores, Simon, Isis och han. De andra hade stannat i Elyzandrium för att sköta butiken och patrullera hustaken. Alfred hade påpekat att de även måste börja packa ihop alla böcker och pryglar – om uppdraget skulle misslyckas. Tiden var knapp. Snart skulle rivningen börja. Timmy slog bort tanken. Det fick bara inte hända.

Flores hade snabbt byggt om luftskeppet, för på den här resan skulle de flyga högre än någonsin förut. Istället för de många segel som gjorde skeppet snabbt och smidigt fanns där nu stora ballonger av tyg. Färden gick långsammare, men nu kunde skeppet stiga ovan molnen. Dessutom tålde det mycket tyngre last. Flores hade byggt en stor lucka baktill så att det gick lättare att bära ombord saker.

Plötsligt tunnades den vita molnslöjan ut och Timmy kunde ana Svarta bergens branta klippväggar framför dem. Någonstans bland bergstopparna skulle det finnas en dalgång och där, mellan en hög tall och en

kristallklar lagun, skulle blomman Albus Verum växa. Alfred hade berättat att kronbladen var små, och att blommans blodröda mitt var formad som en liten droppe. Enligt legenden skulle den som drack elixiret från blomman alltid tala sanning. Exakt hur man skulle utvinna elixiret hade Alfred bara haft en vag aning om. Det enda han var säker på var att själva kraften fanns i kronbladen. Han hade skrivit ner de instruktioner han hade och lindat in dem i ett litet paket tillsammans med de magiska ord han trodde behövde uttalas och de redskap som sannolikt skulle användas. *Det kan lätt gå fel*, hade

han sagt. Men vad som kunde hända då visste han inte.

Simon kom upp och ställde sig bredvid Timmy på däck. Han höll två ångande koppar i tassarna.

”Här”, sa han.

Timmy tittade på koppen.

”Det är väl inte ...?”

”Nä, det är inte te. I din kopp är det varm choklad.”

”Okej, tack.”

Timmy tog en klunk. Det var gott, men han undrade när han skulle klara av att dricka te igen.

Simon spanade uppåt.

”Ser du något?” sa minken.

Timmy höjde ett finger till svar. Han hade börjat urskilja ett svagt dån och nu sökte hans känsliga öron efter varifrån ljudet kom. Runt honom hade molnen lättat ytterligare och han kisade längs med bergskanten. Och där, långt borta, kunde han se ett vitt streck peka neråt. Var det ett vattenfall? Han greppade relingen och stirrade. Ja, nu såg han det tydligare. Vattnet föll längs en omöjligt hög klippvägg, rakt ner genom molnen. Var vattnet slutligen landade gick inte att se. Och vart kom det ifrån? Kunde lagunen finnas där uppe?

Plötsligt hördes ett väsande från himlen. Timmys hjärta hoppade över ett slag. Så insåg han att det bara var ballongerna som fylldes med mera luft. Skeppet vajade till och började långsamt svänga. Flores, som styrde från cockpiten, hade tydligen också fått syn på vattenfallet.

”Kom, vi går ner till Flores”, sa Timmy.

Timmy och Simon klättrade ner genom luckan på däck. Längst fram i cockpiten satt Flores och såg koncentrerad ut. Tassarna rörde sig vant mellan olika spakar och knappar som styrde alla ballongerna. Bredvid henne stod Isis, med sin lurviga svans ringlad runt kroppen och nosen tryckt mot glasrutan.

”Kolla”, sa hon med uppspärrade ögon. ”Det där

